

Nhược Vũ theo Lâm Nhất Phàm ra xe, vừa đi vừa sợ Lâm Khải Trạch đuổi theo, đến khi yên vị trong xe rồi cô mới dám thở mạnh.

Lâm Nhất Phàm khởi động xe được một đoạn Nhược Vũ nghiêng người bám lấy cánh tay của anh nũng nịu.

-Chồng à, anh giỏi quá đi, em còn không biết khả năng diễn xuất của anh lại xuất chúng đến như vậy, anh mà theo nghiệp diễn viên chắc bây giờ cũng nổi tiếng khắp thế giới rồi.

Nhược Vũ cũng không dám nghĩ Lâm Nhất Phàm sẽ xuất hiện giải vây cho mình, anh làm một tràng dài, Lâm Khải Trạch cũng không kịp phản ứng lại, cái gì mà cô sẽ không sống yên ổn, anh đúng là biết lừa người.

Nhược Vũ chu chu cái miệng nhỏ nịnh bợ một hồi rồi cười đến không khép miệng lại được, nhìn cô lúc này giống như một cánh én nhỏ khiến tâm trạng của Lâm Nhất Phàm cực kỳ tốt, hần giải vây cho cô không chỉ giúp cô mà còn vì muốn nhanh chóng xác thực tội ác của Lâm Khải Trạch, hần rất muốn biết anh trai của mình có phải là kẻ giết người hay không.

Rất nhanh xe đã về đến khách sạn, Nhược Vũ như cún con chạy theo anh vẫy đuôi, cửa phòng vừa đóng lại, Lâm Nhất Phàm khoanh hai tay trước ngực ra lệnh cho cô.

-Cởi đồ ra.

Cởi...cởi đồ ra làm gì? Một hàng dấu chấm dài xuất hiện trước mặt Nhược Vũ, không phải anh muốn làm chuyện ấy lúc này đó chứ?

Lâm Nhất Phàm thấy cô đỏ mặt, hũ giấm trên người đã voi đi một chút, hôm nay cô biết suy nghĩ đen tối là đã tiến bộ rồi.

Lâm Nhất Phàm không nói nữa, hần trực tiếp vác cô vào phòng tắm xem cô như thú cưng kì cọ một hồi rồi vác trở ra.

-Sau này tên đàn ông nào dám đụng vào em anh lập tức chặt đứt tay của hần.

Nhược Vũ bật cười bám lấy anh như sam.

Lâm Nhất Phàm lấy chiếc đồng hồ ra đưa cho Nhược Vũ, cô cảm kích không ngớt ôm chầm lấy cổ anh tiếp tục giở trò nịnh nọt.

-Ông xã à, anh là số một, là thần tượng trong lòng em.

Nói xong còn hôn vài cái lên mặt của Lâm Nhất Phàm, lâu lắm rồi hần mới lại thấy vẻ liến thoắng này của cô, những lúc thế này nụ cười của cô còn đẹp hơn vườn thượng uyển trong cung vua.

Lâm Nhất Phàm sờ sát hông của cô chạm vào bụng dưới của mình ranh ma hỏi.

-Em định thưởng cho anh như thế nào đây?

Nhược Vũ cảm nhận được thứ gì đó đang trỗi dậy của hần rồi nhưng bây giờ không phải là

lúc, cô rất muốn biết đoạn ghi âm bên trong chiếc đồng hồ có quan trọng hay không.

-Em nhất định sẽ thưởng cho anh nhưng chúng ta về nhà trước có được không?

Muốn lấy được con chip ghi âm ở bên trong cần đem chiếc đồng hồ tới cho thợ mở ra, Lâm Nhất Phàm nghe theo cô, vé máy bay đã đặt sẵn, bây giờ đi ngay thì vừa kịp lúc.

Sau hơn ba tiếng ngồi máy bay rồi tiếp tục ngồi ô tô Nhược Vũ và Lâm Nhất Phàm cũng tới được cửa hàng đồng hồ, họ dắt tay nhau đi tới nơi Nhược Vũ đã gắn con chip ghi âm vào đồng hồ rồi thu vào một cái thẻ nhớ usb.

Lâm Nhất Phàm có hơi thắc mắc làm sao cô có thể làm cho một cái đồng hồ mới hỏng máy đúng lúc, cô mỉm cười tinh nghịch trả lời là vì cô đã dặn thợ sửa đồng hồ thay pin sao cho nó chỉ sử dụng được 12 tiếng đồng hồ thôi.

Lâm Nhất Phàm và Nhược Vũ về Lâm gia, Lâm lão gia và Lâm phu nhân đi du lịch châu âu mấy ngày nay chưa về, con dâu đi công tác với anh chồng cả hai người đều không biết.

Biết là Lâm Khải Trạch vẫn còn ở thành phố Hoa Đô nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Hai người đóng chặt cửa ngồi trên giường kê sát đầu vào nhau rồi gắn usb vào trong máy tính, Nhược Vũ có thể nghe rõ tiếng trái tim mình đang biểu tình như đánh trống, một chút hồi hộp, một chút nôn nóng khiến cả thân thể của cô run lên.

Bỏ qua màn chào hỏi ban đầu giữa Lâm Khải Trạch và Trần Sâm, lúc này có lẽ những cô gái buôn phấn bán hương vẫn chưa vào.

“Chiếc ô tô mới có làm anh hài lòng không?”

“Cũng tạm ổn nhưng dạo này nhiên liệu tăng giá quá Lâm tổng à.”

“Tôi đã đưa cho cảnh trưởng rất nhiều tiền rồi vẫn chưa đủ sao?”

“Bao nhiêu đó làm sao đổi được mạng tiểu thư nhà họ Trương, anh giữ cổ phần của người ta, một năm thu biết bao nhiêu lợi nhuận, để che giấu cho anh tôi cũng dễ dàng gì đâu.”

Nhược Vũ thả trôi mình với từng lời từng chữ được phát ra trong đoạn ghi âm, bọn khốn nạn này dùng cái kế của cô để thu lợi, còn ăn uống vui vẻ với nhau, lúc nhắc tới thì xem cô như ruồi muỗi, thật may là thu được những gì cần thu không hề thừa thãi, chỉ với những lời này và hình ảnh cô chụp được thì Lâm Khải Trạch và Trần Sâm có chạy đằng trời cũng không thoát tội.

Nhược Vũ ngược nhìn Lâm Nhất Phàm, mi của anh rủ xuống thấp, không nhìn ra đang suy nghĩ gì.

Một lát sau anh ngẩng mặt nhìn cô hỏi.

-Em có định đem cái này tới nộp cho cảnh sát luôn không?

-Đây là anh trai của anh, anh có nữ không?

Dù có gây ra tội ác như thế nào đi nữa thì anh ấy vẫn là ruột thịt của anh, Lâm phu nhân sẽ đau khổ như thế nào khi biết chính con trai mình đẩy anh trai của hắn vào tù.

Lâm Nhất Phàm trước khi nghe đoạn ghi âm này còn cầu trời cho mọi thứ chỉ là hiểu lầm nhưng thật không ngờ Lâm Khải Trạch lại chính là hung thủ giết người, mà còn giết vợ sắp cưới của mình, bây giờ còn bị người ta uy hiếp vùi tiền, rốt cuộc anh ấy làm như vậy là vì mục đích gì, vì tài sản nhà họ Trương sao? Tài sản của Lâm gia không đủ để anh ấy thỏa mãn mình sao?

Lâm Nhất Phàm đóng laptop kéo Nhược Vũ vào lòng mình gục lên vai cô nhỏ giọng nói.

-Anh xin lỗi, là anh đã nghi ngờ lời nói của em, anh vẫn còn rất sốc và không ngờ rằng anh

traì mình là thủ phạm.

Giờ phút này anh cũng không biết mình phải làm sao nữa.

Lâm gia là một gia tộc lớn, chỉ cần nghe tên biết bao người phải khom lưng cúi đầu, ngưỡng mộ có, nịnh nọt có, dù là với hình thức nào đi nữa thì Lâm gia vẫn là một tượng đài không thể thay thế trong ngành kinh doanh của cả nước nhưng những ngày tháng đó sắp kết thúc rồi.

Mẹ của hắn làm sao có thể đối mặt với chuyện này đây.

Nhược Vũ thương cho mình bỏ mạng oan uổng, thương cả cho anh khó xử trăm bề, cô sắp trả thù cho mình được rồi nhưng còn anh sắp tới phải làm sao đây.

Nhược Vũ vỗ lưng Lâm Nhất Phàm nhỏ giọng.

-Em là một kẻ vô dụng, lại không có tài cán gì, hết lần này đến lần khác đều nhờ anh giúp đỡ.

Nhất Phàm, chuyện sau này cứ để một mình em giải quyết, em không muốn anh phải khó xử?

Người đưa Lâm Khải Trạch vào tù là cô chứ không phải ai khác, nếu như hắn chỉ làm cô bị thương cô có thể bỏ qua cho hắn được nhưng cái hắn lấy là mạng của cô, là tất cả tài sản mà Trương gia mấy đời gom góp lại, cô không thể bỏ qua mà cũng không muốn kéo anh vào, làm như vậy rất tội cho anh.